

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ

Τήν Παρασκευήν, 5^η/18^η Δεκεμβρίου 2020, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου, εἰς τὴν ἱεράν αὐτοῦ Μονήν, τὴν κειμένην εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας καὶ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων, δεξιὰ τῷ κατερχομένῳ πρὸς τὴν Νεκράν θάλασσαν.

Τὴν ἀρχαίαν καὶ σεβασμίαν Μονήν ταύτην ἵδρυσεν ὁ ἅγιος Σάββας περὶ τὸ ἔτος 500 μ.Χ., ἀφοῦ ἦλθεν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Μουταλάσκης τῆς Καππαδοκίας εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν καὶ ἀφοῦ ἐμαθήτευσεν τὴν μοναχικὴν ζωὴν παρὰ τῷ Μεγάλῳ Εὐθυμίῳ καὶ τῷ συνασκητῇ αὐτοῦ ἀγίῳ Θεοκτίστῳ.

Τὴν Μονήν ταύτην ἵδρυσεν ὁ ἅγιος Σάββας ὡς Λαυρεωτικὴν Ἀδελφότητα διὰ προκεχωρημένους εἰς τὴν ἄσκησιν μοναχοὺς καὶ μετὰ τὴν μαθητείαν αὐτῶν εἰς Κοινόβιον. Ὁ ἅγιος Σάββας εἰς τὴν Μονήν ταύτην καὶ εἰς ὅλην τὴν Παλαιστίνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἵδρυσεν ἄλλας δέκα Μονάς, ἀνεδείχθη μέγας πνευματικὸς ὁδηγὸς χιλιάδων μοναχῶν καὶ λαϊκῶν καὶ ταυτοχρόνως ἔνθερμος καὶ γενναῖος ὑποστηρικτὴς μετὰ τοῦ ὁμοπατρίου αὐτοῦ ἀγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, τῶν ἀποφάσεων τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Χαλκηδόνος τὸ ἔτος 451μ.Χ., θεσπισάσης τὴν ἐν μιᾷ ὑποστάσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συνεργίαν τῶν δύο φύσεων, θείας καὶ ἀνθρωπίνης.

Εἰς τὴν ἱστορικὴν ταύτην Μονήν ἐωρτάσθη ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Σάββα διὰ κατανυκτικῆς ὁλονυκτίου ἀγρυπνίας, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, ψάλλοντος τοῦ Ἀρχιερέως τῶν τριημέρων ἐορτῶν, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, δεξιὰ ἑλληνιστί καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου μετὰ βοηθῶν αὐτοῦ ἀριστερά ἀραβιστί καὶ μετεχόντων μοναχῶν καὶ Ἀραβοφώνων πιστῶν ἐκ τῶν πόλεων Βηθλεέμ, Μπετζάλλας καὶ Χωρίου τῶν Ποιμένων.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἔχοντα οὕτως ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Μεγάλα τὰ ἔργα Κυρίου, ἐξεζητημένα εἰς πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ... ἔργα χειρῶν αὐτοῦ ἀλήθεια καὶ κρίσις· πισταὶ πᾶσαι αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ, ἐστηριγμέναι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, πεποιημένοι ἐν ἀληθείᾳ καὶ εὐθύτητι», (Ψαλμ. 110, 2, 7-8).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Εὐφραίνεται σήμερον ἡ ἔρημος καὶ ἀγαλλιᾶται χαρμοσύνως ἡ χώρα τοῦ Ἰορδάνου ἐν τῇ ἐπιτελουμένῃ θείᾳ μνήμῃ Σάββα τοῦ θεόφρονος καὶ ἡγιασμένου ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Λαύρα. Καὶ τοῦτο διότι ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σάββας ἀνεδείχθη τῶν

ἀγγέλων ἰσοστάσιος, τῶν Ὑσίων ὁμόσκηνος, τῶν Προφητῶν συνόμιλος καί συγκληρονόμος τῶν Μαρτύρων καί Ἀποστόλων.

Τό πρό τῶν ὀφθαλμῶν κείμενον ἄφθαρτον καί εὐωδιάζον σκῆνωμα τοῦ Θεοφόρου Σάββα ἀποτελεῖ τεκμήριον καί μαρτύριον ἀδιάψευστον, ὅτι οὗτος ἐγένετο δοχεῖον τῶν δωρεῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ.

Οὗτος χοϊκός ἄνθρωπος ὢν, ἐνεδύσατο τόν Χριστόν γενόμενος οὕτως ὡς Χριστοῦ, καί παρ' αὐτοῦ λαβὼν τῶν θαυμάτων τήν ἐνέργειαν ἔπεισε τοὺς ἀσκουμένους μετ' αὐτοῦ καταφρονεῖν τῶν ἡδέων τοῦ κόσμου καί τῆς σαρκός τό φρόνημα ὡς ἐναργέστατα ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ: «Ὅσιε Πάτερ, ἐκ βρέφους τήν ἀρετὴν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ὄργανον γέγονας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καί παρ' αὐτοῦ λαβὼν τῶν θαυμάτων τήν ἐνέργειαν, ἔπεισας τοὺς ἀνθρώπους καταφρονεῖν τῶν ἡδέων· νῦν δέ τῷ θείῳ φωτί, καθαρώτερον ἐλλαμπόμενος, φώτισον καί ἡμῶν τάς διανοίας, Σάββα Πατὴρ ἡμῶν».

Ὁ τῷ φωτί τοῦ Χριστοῦ ἐλλαμφθεὶς θεῖος Σάββας, ἐπ' οὐδενὶ ἀμφέβαλλεν ὅτι τὰ ἔργα τῶν χειρῶν τοῦ Κυρίου εἶναι ἀλήθεια καί κρίσις, δικαιοσύνη, διότι ὁ Κύριος εἶναι ἀξιόπιστος, ἀληθής εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ καί οἱ λόγοι Του εἶναι δίκαιοι.

Ἑρμηνεύων τοὺς Δαυϊτικούς λόγους: «Πισταὶ πᾶσαι αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ [τοῦ Κυρίου] (Ψαλμ. 110,7), ὁ Ἱερὸς Χρυστόστομος λέγει: Τί ἐστί, πισταί; Βέβαιαι μένουσαι. Κἄν γάρ παραβαθῶσιν, αἱ τιμωρίαι ἔπονται, καί αὗται [=αἱ ἐντολαί] οὐ σαλεύονται· εἰ δέ ἄνθρωποι παραβῶσιν, ἀλλ' ὁ θεὸς αὐτάς ἐκδικεῖ».

«Ὅτι αἱ ἐντολαὶ τοῦ Κυρίου οὐ σαλεύονται, διότι εἶναι ἐστηριγμέναι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, πεποιημέναι ἐν ἀληθείᾳ καί ἐν εὐθύτητι», (Ψαλμ. 110,7), ἐπιμαρτυρεῖται ἀπὸ τοὺς προσευχητικούς λόγους τοῦ Ἰησοῦ ὑπὲρ τῶν Ἀποστόλων αὐτοῦ:

«Πάτερ ἁγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι. καθὼς ἐμέ ἀπέστειλας εἰς τὸν κόσμον, κἀγὼ ἀπέστειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον· καί ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἀγιάζω ἐμαυτόν, ἵνα καί αὐτοὶ ὥσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ». (Ἰωάν. 17, 17-19).

Ἑρμηνεύων τοὺς λόγους τούτους τοῦ Κυρίου, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Ἀπόστολος γάρ καί Ἀρχιερεὺς τῆς ὁμολογίας ἡμῶν γέγονεν Ἰησοῦς κατὰ τὴν τοῦ Παύλου φωνήν (Ἐβρ. 3,1), κατὰ γε τό πρέπον τῇ ἀνθρωπότητι σχῆμα καί τῷ τῆς κενώσεως τρόπῳ· προκεχειρισμένους δέ ἅπαξ εἰς τοῦτο τοὺς μαθητάς, δεῖσθαι δὴ πάντως τοῦ ἀγιάζεσθαι φησί παρὰ τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἐνοικίζοντος αὐτοῖς, δηλονότι δι' Υἱοῦ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον». [Καί ἀπλούστερον, παρ' ὅλα αὐτά ὁ Ἰησοῦς, ὡς λέγει ὁ Παῦλος, ἐγένετο Ἀπόστολος καί Ἀρχιερεὺς τῆς ὁμολογίας ἡμῶν, σύμφωνα μέ τὴν μορφήν, ἡ ὁποία ἀρμόζει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καί τὸν τρόπον τῆς κενώσεως. Εὐθύς ὡς οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐξελέγησαν, οὗτοι ἔπρεπε νά ἁγιασθοῦν ἀπὸ τὸν ἅγιον Πατέρα, ἐνοικίζοντας (ἐμφυτεύοντας) εἰς αὐτοὺς τό Ἅγιον Πνεῦμα διὰ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ].

Ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σάββας δύναται νά θεωρηθῇ «λεῖμμα κατ' ἐπιλογὴν χάριτος», (Ρωμ. 11,5), ὡς διακρίνεται τοῦτο ἀπὸ τὴν ἀπόκρισιν (=ἀπάντησιν) αὐτοῦ εἰς τὸν Μέγαν Εὐθύμιον: «γινώσκω, Τίμιε Πάτερ, ὅτι ὁ πάντων προνοητὴς θεός, σωθῆναί με βουλόμενος, ὠδήγησέ με εἰς τάς ἀγίας σου χεῖρας ἐλθεῖν.

Τότε ὁ μέγας Εὐθύμιος τῷ μακαρίτῃ αὐτόν ἀπέστειλεν θεοκτίστῳ, δηλώσας αὐτῷ ποεῖσθαι αὐτοῦ φροντίδα ὡς μέλλοντος τῇ τοῦ Χριστοῦ Χάριτι ἐν τῇ μοναχικῇ διαπρέψαι πολιτείᾳ».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ μακάριος Σάββας παιδιόθεν ἔλαβε τόν ἁγιασμόν ὑπὸ τοῦ θεοῦ Πατρός διὰ τῆς ἐνοικήσεως ἐν αὐτῷ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἴδού λοιπόν διὰ τί ὁ Πατήρ ἡμῶν ὁσιος Σάββας καλεῖται «ἡγιασμένος». Οὗτος «ἐκκαθάρας ἑαυτόν... ἐγένετο σκεῦος εἰς τιμὴν ἡγιασμένον καί εὐχρηστον τῷ Δεσπότῃ εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν», (Β΄ Τιμ. 2,21).

Τόν ἡγιασμένον καί εὐχρηστον τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ τῷ θεῷ ἡμῶν τιμᾷ καί γεραίρει σήμερον ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, διό καί μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ὡς ἀπὸ βρέφους τῷ θεῷ θυσία ἄμωμος, προσενηχθεὶς δι' ἀρετῆς, Σάββα μακάριε, τῷ σέ πρὶν γεννηθῆναι ἐπισταμένῳ, ἐχρημάτισας ὁσίῳ ἐγκαλλώπισμα, πολιστής τε τῆς ἐρήμου ἀξιέπαινος, διό κράζω σοι· Χαίροις Πάτερ ἀοίδιμε».

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἐκάλεσε πάντας ἡμᾶς ὁ ὁσιος Σάββας, δηλονότι εἰς τὴν συμμετοχὴν τῆς Χάριτος τοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἁγιασμοῦ αὐτοῦ, διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς τόν Σωτῆρα καί λυτρωτὴν, θεόν τῶν ὅλων καί κύριον τεκούσης διὰ σαρκὸς ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ, οὗ τὴν θείαν Γέννησιν ἀξιωθῶμεν ἐορτάσαι ἐν εἰρήνῃ καί ὑγιεῖα ψυχῆς τε καί σώματος». Ἀμήν. Ἔτη πολλά!

Ἄμα τῇ ἀπολύσει τῆς θείας Λειτουργίας ἠκολούθησε μοναστηριακὴ τράπεζα.

Ἐξερχόμενος ὁ Μακαριώτατος ἐκ τῆς Μονῆς, ἠυλόγησε τοὺς Πατέρας καί δεχόμενος τὰς εὐχαριστίας αὐτῶν διῆλθε κατὰ τό ἔθος ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ ἀββᾶ Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, ἐξ ἧς ἀνεχώρησε δι' Ἱεροσόλυμα.

Πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Σάββα ἐτελέσθη ὡσαύτως θεία Λειτουργία εἰς τό ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἀρχαγγέλων παρεκκλήσιον αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τελετάρχου Ἀρχιμανδρίτου Βαρθολομαίου τῇ προσκλήσει τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Δημητρίου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας